Molnár Réka

Amerre a hattyúk szállnak

2 részlet a megjelenés alatt álló regényből

1.

Egy pillanatra megkönnyebbült, meglátta a szökőkutat, melynek szürkés színét antik csillogásba vonta a kései napsütés. A hatalmas, egyen ronda üvegépületek most is satuként szorították a közéjük préselődött házikót. A tuják frissnek hatottak a vihar után, ordítottak zöldjeik az ablakok alatt, melyeket most is, mint legutóbb, nehéz csipkefüggönyök takartak a kíváncsi külvilág elől. Verebek pihentek a bokrok között, majd hangos csiviteléssel rebbentek szét a lány léptei nyomán, amint toporogva az ajtóhoz sietett. Vett egy mély levegőt és kopogtatás nélkül benyitott a szűkös előtérbe.

– Itt vagyok! – szakadt fel belőle az izgatott kiáltás, melyet röviden visszhangoztak a félhomályban fürdő falak. Levetette nedves, átizzadt pulóverét és táskájával együtt a padlóra dobta, majd beletúrt összetapadt hajába, próbálta csatasorba állítani a gubancos tincseket – mégsem jelenhet meg „V" előtt úgy, mint egy ágrólszakadt veréb. Belépett a nappaliba, ahol mindent úgy talált, ahogyan legutóbb hagyta. Békésen pihentek a leplekkel óvott bútorok a tágas szobában, a kanapé is megőrizte az alvás hagyta ráncait, s odébb, a falon hívogatóan függeszkedett a titokzatos tükör. A lány szelíd vágyat érzett rá, hogy újból belenézzen, bár látomásokkal és nőalakokkal most nem gondolt. Közelebb lépett hát, s nagy, barna szemeit szégyenlősen a felületre emelte. Istenem, milyen kócos vagyok! - suttogta szomorúan, miközben tincseit, aztán apró ráncait szemlélte a szemei körül – ezeknek még nem kellene ott lenniük – gondolta, majd hátrált egy lépést, bizonyára a fáradtság miatt bújhattak elő. Leült a kanapéra és alaposan körülnézett. Várt. Jó néhány perc telhetett el így. Önmaga szórakoztatására megpróbálta elképzelni, milyen lehetett az élet pár száz évvel ezelőtt. A sarokban bizonyára zongora állt és krémszín csipkébe öltözött, kontyolt hajú dáma játszott rajta (nagyon szerette Renoir képeit), miközben a másik szobában valamelyik gyermek latint magolt egy bajszos, szigorú tekintetű tanár irányítása alatt. Aztán jobbra, a másik helység, amely kisebb volt, mint a többi, lehetett a dolgozószoba, bentről kesernyés dohányfüst szállt kifelé (Nóra egyébként utálta a cigarettát, a nagyapja rengeteget pöfékelt, még bent a házban is) csípve a zongorázó hölgy szemét, odabent megtermett, elegáns úr a könyvelésbe temetkezett, és nagyokat köhintett munkája fölött. Arrébb a szalon, tágas tereivel megannyi társasági esemény színtere és végül a konyha, az asztalon ott hasal a félig kinyújtott tészta, mellette dohogó szakácsnővel. Majd a levél. A lány türelmetlenné vált, még mindig vizes volt és borzasz-

tóan fáradt, „V”-nek pedig láthatóan semmi nyoma nem volt, igaz, a konyhában még nem kereste. Valahogyan nem akaródzott kiabálnia, nem akarta hangosan szólítani a férfit – jön majd ő, ha akar. Az ablak alatt két idősebb úr egy új autómodellről vitatkozott, az egyiknek reszelős, mély hangja különösen visszatetsző volt a lány számára, olyan fajtának tűnt, aki sokat eszik, sokat iszik és sokat kiabál.

– Jó estét – hallatszott egy hang a háta mögül, egészen közelről, amitől Nóra falfehérré vált.

– Ne forduljon meg – szólt újból a hang, határozottan és parancsolóan. A lány megszeppenve ült a kanapé szélén, képes lett volna lenyelni a szívét, lélegzet-visszafojtva várakozott.

– Örülök, hogy eljött - folytatta a hang, immár lágyabban. – Ha óhajtja, máskor is találkozhatunk. – Nóra igazán nem tudta, mit is válaszolhatna, gondolatai úgy röpködtek a fejében, akár az elszabadult lovak, így inkább csendben maradt és figyelt.

– Hoztam Önnek valamit, letettem az ajtó elé. Ha elmegy, felveheti. Most ne mozduljon, csak üljön nyugodtan és ne nézzen hátra. – Nóra némán bólintott, miközben egész testében remegett. Édes virágillat csapta meg az orrát, a férfi bizonyára virágot hozott neki.

– Fázik? – kérdezte „V”, mire a lány óvatos biccentéssel felelt.

– Terítse ezt magára – mondta a férfi gyengéden, majd egy puha, krémszínű takarót ejtett a kanapéra, mozdulatát követően a lány tarkóján végigsuhantak a felkavart légáramlatok, egészen kimelegedett tőlük. Mintha csak „V” érintette volna, olyannak tűnt a fuvallat. Bódította az édes illat – liliom lehet – tűnődött magában, a nagyanyja sokszor díszítette vele a lakást, hasonlóan tömény volt az is. De miért éppen liliom? Nóra színpadiasnak találta „V” választását, túlzónak. Fel sem fogja venni, egyébként is jobban szereti a rózsát, nem, nem viszi haza – döntötte el durcásan, aztán pisze orrát felemelte kissé és határozottan kihúzta magát.

– Aludjon itt – szólalt meg „V”, mintha csak megérezte volna a lány pillanatnyi keménységét, és lágyan, mégis határozottan szólt, olyannyira, hogy Nórának eszébe sem jutott ellentmondania. Néhány másodpercnyi habozás után végigdőlt a kanapén, miközben a puha plédbe burkolózott. Odakint nagyokat tülkölt egy autó, idebent titokzatos homály nyelte el a szobát és vendégeit. A súlyos függönyök úgy csüngtek alá, akár egy guillotine, vagy egy színház kellékei, bent javában zajlott az első felvonás, lassan jöhet a taps és a meghajlás – gondolta a lány. Ujjai a dohszagú kanapét simogatták, amely ráncos volt, mint egy rozmár bőre, miközben a padlóra árnyakat vetített a külvilág. Sötétedett. Hosszú percekig feküdt így, mozdulatlanul s nem hallott mást, csak a férfi puha, egyenletes lélegzetvételét. Nem lehet messze tőle, ha felülne és kinyújtaná a karját, megérinthetné. A gondolattól izgalomba jött, le akarta vetni a blúzát.

Olyan csendesen és óvatosan, ahogyan csak bírta, jobb karját lassan mellkasához csúsztatta és megkereste az első apró gombot, kioldotta. Kitapintotta a másodikat, kioldotta azt is. Szeretkezni akart a férfival, a karjaiba vetni magát és odaadni neki, csókolni akarta, ahogyan ágyában heverészve számtalanszor elképzelte, s „V" most végre itt van, alig egy karnyújtásnyira tőle. Nóra kioldotta az utolsó gombot is, miközben jobb melle finoman kibújt a szétnyíló anyagból. Óvatosan felhajtotta a takaróját, majd engedte, hogy meztelen melle szabaddá és láthatóvá váljék, aztán feszülten várakozott. „V" nem szólt egy szót sem. Talán nem vette észre – gondolta Nóra, és oldaláról átgördült a hátára.

– Öltözzön fel, kérem – szólalt meg a férfi csöndesen, Nóra pedig érezte, hogy fülig vörösödik szégyenében, akárha leforrázták volna. Mialatt gombolkozott, „V" végig szóval tartotta, lassan és halkan beszélt, de mondandója alig-alig jutott el a feldúlt lányhoz. A „nem lehet", „aludjon" és a „később majd érteni fogja" mondatokon és szavakon túl semmit sem jegyzet meg abból, amiről „V" beszélt neki. Betakarózott újra és a csipkefüggönyön pihentette tekintetét, melyet narancsosra színezett egy ház előtt álló, nyúlánk lámpa. Néha árnyak úsztak el az ablakok előtt, s Nóra most velük úszott volna, át az utcákon, a tereken, messzire ettől a helytől, messzire „V"-től, aki visszautasította, és akinek bosszantó arctalanságát tűrnie kellett. Vajon most is őt nézi? Hol állhat pontosan?

– Csak hunyja le a szemét, és aludjon. Később majd érteni fog mindent. – duruzsolta a férfi gyengéden, Nóra pedig ellágyult ismét, elengedte minden zaklatottságát, puhán lehunyta szemeit, aztán mély álomba merült.

2.

Nóra vagy egy órája utazott már a hattyún, egyre beljebb a tó vizén – bár úgy tűnt számára, mintha egy helyben toporognának – amikor is nevetés zaja ütötte meg a fülét, valahol a közelben néhányan egészen jól érezték magukat. Talán horgászok lehetnek – nézett körül, de sem horgászbotot, sem csónakot, sem pedig bármiféle fényt vagy emberekre utaló jelet sem látott, így aggódva húzódott közelebb az állat tollazatához. A hattyú hirtelen irányt váltott és a kacarászók felé fordult, majd gyorsuló ütemben úszni kezdett. Körülöttük egyre mélyült a sötétség, pár perc múlva a lány már az orráig sem látott, mintha csak áthatolhatatlan masszával lett volna körülvéve, a parti fényeket elnyelte a ragacsos feketeség. Kisvártatva a hattyú befejezte a mozgást és szárazra lépett, Nóra lekászálódott az állat hátáról, majd félénken pillantott körül – valamiféle szigeten értek partot. Akár meg is ijedhetett vagy kétségbe is eshetett volna – ki szeretne bizonytalan helyen álldogálni, egy tó közepén a késő éjszakában – ő azonban nyugodt maradt. Még ha álmodja is – mert ösztönei ezt súgták neki, bár fogalma sem volt arról, hogy mikor aludhatott el legújabban,

talán a stégen feküdve –, az álom bizonyára fontos történésekkel, fontos mondanivalóval szolgál majd számára.

Merengéséből a hattyú éles csőre zökkentette ki, aki aprókat csípve combjába, előrehaladásra buzdította. Nóra elindult a sziget belseje felé, ahol némileg világosabb volt, mint a vízen, és a kacarászók hangja is egyre erősödött. Egymás után hajtotta szét az útra terülő lapuleveleket, és lépkedte át a leszakadt faágakat, mígnem egy tisztás közepére ért. A tisztás hasonlított ahhoz a helyhez, ahol egyszer már járt, de sem romot, sem pedig oltárt nem látott. Ekkor a madár erőteljes szárnycsapásokkal a levegőbe emelkedett, és szélsebesen tovarepült. Nóra teljesen magára maradt, lélegzet visszafojtva várakozott – valaminek történnie kell. Bár itt lenne „V", gyöngéd hangja teljes mértékben megnyugtatná vadul kalapáló szívét. Ekkor lépések zaja hallatszott az erdő felől, egymás után zörrent az avar a lábak alatt, s hamarosan egy nagyobb csoport, fehérbe öltözött nő bukkant fel a bokrok közül, (lehettek vagy negyvenen) kacarászva és énekelve – mindegyikük rendkívül boldognak tűnt. Nóra szemügyre vette az arcukat, ezek nem azok a nők voltak, akikkel az oltárnál találkozott. Egyikük, egy magas, vékony lány kézen fogta és a tisztás közepére húzta, míg a többiek körökben Nóra köré rendeződtek. A lány megfigyelései alapján összesen hét gyűrűt vontak köré, melyek nem mind szabályos körformát alkottak, voltak közöttük cikk-cakk alakúak is, amelytől a felállás virágformát öltött. Lassan mozogni kezdtek, néhány kör – mint a legbelső is – körbe-körbeforgott, míg mások előre-hátra lépegettek, s Nóra egészen megszédült a pulzáló látványtól. Aztán a nők énekelni kezdtek, a jól ismert dallam csendült fel a tisztáson, egy-egy szót már a lány is ki tudott venni belőle, magában ismételgette őket, miközben próbálta megjegyezni a hallottakat. A tánc egészen felgyorsult, s ahogyan az alakzat közepén állt mozdulatlanul, miközben minden más forgószélként áramlott körülötte, ő maga egyre zaklatottabbá vált.

– Hagyjátok abba! – kiabálta, de a ritmusos kántálás elnyelte a hangját, a körtánc folytatódott. Aztán az arcok megváltoztak, és néhány pillanattal később mindegyik Nóra arcát öltötte magára, amitől az kétségbeesetten nyögött fel.

– Elég volt! Hagyjatok! – kiabálta egyre, miközben mérgesen toporzékolt, de a tánc és az ének csak nem akart véget érni. Majd, miután a kiabálással és a tiltakozással semmire sem ment, megadva magát inkább csendben maradt, teljesen mozdulatlanná vált és a dallamra koncentrált.